vervelende grilletjes en kuurtjes. Mary Turner was haar liefste vriendinnetje. Den eersten keer, dat Dorothy zou begrijpen wat verdriet hebben beteekende, was, toen Mary Turner met een behuild gezichtje bij haar kwam, en haar vertelde, dat ze gingen verhuizen naar een groote stad, verweg. Dorothy keek eerst ongelooving; ze kon niet zoo gauw in zich opnemen, dat Mary nu voor goed zou weggaan, en dat ze geen vriendinnetje meer zou hebben. Maar Mary knikte zóo stellig: „Ja, heusch, we verhuizen al met een paar weken," dat Dorothy tóch wel moest aannemen, dat het waar was. En met een energie, vreemd voor zoo'n jong kind, bedwong ze de tranen, die ze voelde komen. Ook toen Mary werkelijk afscheid kwam nemen, huilde ze niet; ze kusten elkaar wèl innig, de twee kleine meisjes, en Mary huilde met lange, kinderlijke snikken, maar Dorothy zei: „Volgend jaar kom je bij me logeeren Mary, en dat zal héél prettig zijn." — Later huilde Dorothy ook lang, en vele dagen bleef haar gezichtje droevig-strak, maar het idee, dat Mary Turner volgend jaar weer zou komen, troostte haar eindelijk. Dit was Dorothy Goldsworthy's eerste afscheid.

Maar Mary Turner zag ze nooit terug.

* * *

Tien jaar later, toen Dorothy een heel mooi meisje van twintig was, dat Moeder flink in de huishouding hielp, tien jaar later leerde ze Ned Whitton kennen.

En ze leerde van Ned Whitton houden. Ze waren zoo'n aardig paartje, en Moeder was zoo trotsch, als ze haar slanke, mooie, blonde Dorothy zag aan den arm van den flinken, knappen Ned Whitton. Er werd zelfs al over trouwen gesproken, en Dorothy had met Ned een snoezig, klein huisje uitgezocht, toen de groote oorlog uitbrak. Ned Whitton was een der eersten, die zich aanmeldde om zijn vaderland te dienen in den strijd. Dorothy had hem hier niet van teruggehouden. Ze hield dól veel van Ned, maar ze hield óok van haar land, en als een echte soldatenvrouw had ze gezegd: „Natuurlijk moet je gaan, Ned. Ik zal wachten, tot je terugkomt." — Den laatsten avond dat ze samen waren, hadden ze alleen gesproken over den tijd, wanneer Ned terug zou zijn. En Dorothy had zich voorgesteld, hoe trotsch ze zou zijn, wanneer Ned zich in den oorlog onderscheidde. Over het snoezige huisje, waar ze nu afstand van deden, had Dorothy niet gesproken. Ze wist, dat dàt te veel van haar gevergd zou zijn. Ze huilde niet, toen Ned Whitton wegging, ze huilde dagen daarna, maar toen hij wegging, zag hij haar lieve gezicht opgewekt, en terwijl haar oogen hem nogmaals de innigste verzekering van haar onwankelbare trouw en haar groote, groote liefde gaven, sprak haar mond woorden van bemoediging. Dit was het tweede afscheid, dat Dorothy Goldsworthy nam. En ook Ned Whitton zag Dorothy nooit terug...

* * *

Zes maanden wachtte Dorothy, zes maanden gingen voorbij met hopen, vreezen, en in soms onduldbare spanning. Vaak streek Moeder met haar hand over het glanzende, blonde haar van haar eenig kind, en dan had Dorothy moeite, om niet uit te snikken haar groote leed. Maar ze wilde de anderen, die haar zoo lief waren, geen pijn doen met haar verdriet. Ze sprak met hen alleen over Neds terugkomst, en hoe heerlijk dat zou zijn.

Na zes maanden kwam het bericht, dat Ned gevallen was in den strijd voor zijn vaderland. Na de eerste uitbarsting van wanhoop, droeg Dorothy dien slag met de oude energie.

En 's avonds, terwijl ze vaak dacht, dat haar hart zou breken van onduldbare pijn, 's avonds sprak ze met Granddad over Ned, wat Ned zei, en hoe lief hij altijd geweest was, tot Granddad tot schreiens toe bewogen werd.

Haar energie hield haar staande; ze wist, dat ze, zoodra ze toegaf aan haar verdriet, verloren zou zijn. Maar toch werd ze telkens bleeker, verloren haar oogen hun glans, verdofte het mooie blonde haar, boog de eens zoo rechte, slanke figuur. Toen ze ziek werd, had ze geen weerstandsvermogen meer. Doch aan een opbeurend woord ontbrak het haar nooit, zelfs niet, toen ze wist, dat zij niet beter worden zou.

* * *

En zooals ze eerst het afscheid van Mary Turner gedragen had, en later dat van Ned Whitton, zoo nam Dorothy Goldsworthy, als een heldin, ook haar laatste afscheid.

DE BEGRAFENIS VAN Dr. D. BOS.
Het enorme aantal kransen op de laatste rustplaats van Dr. Bos. (*foto Susan*).

EEN 60-JARIGE ECHTVEREENIGING.
4 Mei l.l. herdacht het echtpaar Broekman, Jodenbreestraat te Amsterdam, zijn 60-jarige echtvereeniging. De man is 85 jaar; zijn vrouw 91 jaar. Beiden genieten een uitstekende gezondheid en verrichten nog alle dagen hun bezigheden. (*foto D. van Kreveld*).

EEN 50-JARIGE ECHTVEREENIGING.
Het echtpaar Hendriks te Wanroy, dat op 16 Mei a.s. den dag herdenken zal, waarop het voor 50 jaar in den echt verbonden werd. Het zal den krassen oudjes zeker niet aan belangstelling van de zijde hunner dorpsgenooten ontbreken.

W. C. J. PASSTOORS. †
Zaterdag j.l. is te Ginniken overleden de heer W. C. J. Passtoors, oud-lid van de Tweede Kamer, burgemeester van Ginneken en Bavel. De heer Passtoors werd geboren in November 1856 en bereikte dus den leeftijd van 59 jaar.

WAT VERDWIJNEN GAAT... (*foto Jonker.*)
De bekende molen „De Stier" te Leiden, een der weinig overgebleven molens, die zoo karakteristiek het oude stadsgedeelte typeert, waar hij staat, loopt thans gevaar gesloopt te worden. Van verschillende zijden, o.a. door de Vereeniging „Oud-Leiden", worden pogingen gedaan den molen te behouden.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.